

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: M. G.**, zastoupen Mgr. Josefem Blažkem, advokátem, Žižkovo nám. 2, Bruntál, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 867/2003 - 25 ze dne 1. 4. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností v záhlaví tohoto rozsudku označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 12274/VL - 16 - 03 - 2001 ze dne 17. 1. 2003, kterým bylo rozhodnuto, že se stěžovateli neuděluje azyl podle § 12, 13 odst. 1, 2 a 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Stěžovatel svou kasační stížnost odůvodňuje porušením jeho základních práv zajištěných Ústavou České republiky a Listinou základních práv a svobod v předcházejícím řízení, a to práva jednat ve svém rodném jazyce (gruzínštině). Konkrétně napadá skutečnost, že rozhodnutí žalovaného a soudu mu byla předložena pouze v jazyce českém. Stejně tak mu nebyla přeložena jednotlivá podání soudu ani žalovaného. Jelikož stěžovatel nepochopil zcela obsah vydaných rozhodnutí, nemůže na ně odpovídajícím způsobem reagovat, přestože jim

„samozřejmě určité vady a pochybení vytýká“. Dále uvedl, že důvody své žádosti o azyl objasnil v pohovorech, které s ním byly vedeny, je zcela zdráv, a proto se v případě udělení azylu může zapojit do pracovního procesu. Rovněž navrhl doplnění dokazování dotazem na státní orgány Gruzie ohledně osudu jeho otce a kněze B. S. Protože sám zastává názory shodně s ním, lze předpokládat, že i jeho samotného může postihnout stejný osud.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň navrhuje přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že on sám i krajský soud postupoval v souladu s platnými právními předpisy, a proto navrhl kasační stížnost zamítnout. Stěžovatelovu námitku ohledně jednání v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět, považuje za neopodstatněnou, neboť při jednání před žalovaným byl používán jazyk stěžovatelem zvolený a krajský soud rozhodoval bez jednání.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu textu kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dovodil, že stěžovatel uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., a shledal kasační stížnost přípustnou.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti a v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel ve své vlasti po rozpadu rodiny žil u strýce v T., kde pomáhal v kostele knězi B. V září 2001 byl tento kněz unesen, přičemž stěžovatel chtěl o jeho zmizení vydat článek v novinách. To mu nebylo umožněno a naopak mu začalo být vyhrožováno neznámými lidmi. Jelikož se domníval, že se jedná o lidi spojené s vládou, protože kněz neodváděl vládou stanovený objem finančních prostředků do církevního fondu, neobrátil se stěžovatel na policii ani jiné gruzínské státní orgány, ale rozhodl se vycestovat do České republiky. Žalovaný na základě těchto skutečností rozhodl, že stěžovatel nesplňuje podmínky §§ 12, 13 a 14 zákona o azylu a nevztahuje se na něho ani překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí o neudělení azylu stěžovatel napadl žalobou, v níž odkázal na již uvedené okolnosti svého odchodu z vlasti a za žalobní body označil jednotlivá ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), která stanovují pravidla řízení před správním orgánem. Krajský soud žalobu zamítl, ztotožnil se s názorem žalovaného a v odůvodnění svého rozhodnutí především uvedl, že žalovaný správně posoudil stěžovatelem uváděné skutečnosti jako nevěrohodné, protože jeho výpovědi v pohovoru a doplňujícím pohovoru jsou vzájemně rozporné. Další námitky ohledně dodržování správního řádu shledal soud rovněž nedůvodnými. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 20. 5. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 31. 5. 2004.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda v průběhu řízení před soudem nedošlo k vadám, které by mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), a to zejména s ohledem na nutnost vedení jednání v jazyce stěžovateli srozumitelném a předkládání jazykových verzí jednotlivých podání a rozhodnutí. Skutečnost, že účastníkem řízení je cizí státní příslušník, sice může být podle konkrétních okolností předpokladem k tomu, aby soud přistoupil k poučení účastníka o právu jednat v jeho mateřštině; sama o sobě bez dalšího mu však povinnost poučit účastníka o uvedeném právu nezakládá (srov. rozhodnutí NSS publikované pod č. 519/2005 Sb. NSS). Povinnost ustanovit tlumočníka účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, vzniká soudu pouze tehdy, pokud účastník o to požádá a pokud by pro jazykovou bariéru nemohl účinně obhajovat svá práva v řízení před soudem. Potřeba tlumočníka musí být přitom zcela zjevná a sama vyjít v řízení najevo. Tento postup je zcela v souladu s právem garantovaným Ústavou České republiky a Listinou základních práv a svobod (dále jen Listina), neboť článek 37 odst. 4 Listiny uvádí: „Každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka.“ V daném případě stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného v jazyce českém a o ustanovení tlumočníka nepožádal. Nelze tedy dovodit, že by byť nepřímo prohlásil, že neovládá jazyk, jímž se řízení vede. Jelikož soud se souhlasem účastníků řízení rozhodl věc bez nařízení ústního jednání, nelze mu vyčítat, že potřebu ustanovit tlumočníka a jednat se stěžovatelem v jiném než českém jazyce neshledal. Dále zdejší soud konstatuje, že pouze rozhodnutí soudu v českém jazyce je zněním autentickým. Není povinností soudu zasílat účastníkovi řízení překlad takového rozhodnutí do jeho mateřského jazyka (srov. rozhodnutí NSS publikované pod č. 376/2004 Sb. NSS).

Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud se jedná o řízení před žalovaným, jsou námitky stěžovatele zcela nepřípadné, neboť toto v řízení bylo vedeno výhradně v gruzínském jazyce a i s obsahem rozhodnutí byl stěžovatel v tomto jazyce seznámen (viz č. l. 30 správního spisu).

Ze stěžovatelova návrhu na doplnění dokazování uvedeného v textu kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dovodil, že uplatňuje námitku podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a to zejména v návaznosti na uplatněné žalobní body v řízení před krajským soudem. Zároveň je však nucen konstatovat, že ani tato námitka není důvodná. Žalovaný vyšel ze spolehlivě a řádně zjištěného skutkového stavu věci a pro své rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů. Stěžovatelem navrhovaný dotaz na gruzínské státní orgány považuje zdejší soud za zcela neopodstatněný a naopak, pokud by jej správní orgán nebo soud učinil, byl by takový dotaz v příkrém rozporu s fundamentálními zásadami uprchlického práva. Jednou z těchto zásad totiž je, že státní orgány země původu žadatele o azyl nemají být ani nepřímo informovány o skutečnosti, že jejich konkrétní občan žádá v jiné zemi o azyl (žadatelé o azyl v České republice jsou o dodržování této zásady ze strany žalovaného informováni v úvodu každého pohovoru). Jiné doplnění dokazování stěžovatel ani v kasační stížnosti ani v žalobě nenavrhoval a Nejvyšší správní soud jeho potřebu rovněž neshledal. Krajský soud proto nepochybil, když rozsah provedeného dokazování před správním orgánem považoval za dostatečný a jeho rozhodnutí potvrdil.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji jako nedůvodnou podle 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému náklady řízení, které by přesáhly běžné náklady jeho administrativní činnosti, nevznikly, a proto mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. nebyla přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu